

ἐν τῇ ἐξορίᾳ λευκανθεῖσαν, τὸ βλέμμα ζωηρὸν καὶ βαθύ, τὸ δὲ νεανικὸν καὶ καλοκάγαθον αὐτοῦ μειδιάμα ἀποκαλύπτει τριάκοντα δύο ὀδόντας.

Πρὸς ἕκαστον ἀπτείνει λέξιν τινὰ φιλόφρονα, ἐνήμερος δὲ ὢν εἰς τὰς τελευταίας συγγραφάς, τὰ ἔργα καὶ δὴ καὶ τὰς ἐλπίδας τῶν περὶ αὐτὸν, ὁμιλεῖ αὐτοῖς περὶ τούτων, οὐδέποτε δὲ περὶ ἑαυτοῦ. Πολλάκις τὸν ἤκουσα ὑπὸ τοῦ ἀπεράντου μνημονικῷ αὐτοῦ βοηθούμενον, ἢ ἀπευθύνῃ συγχαρητήριους λόγους πρὸς ταπεινὸν τινα ποιητὴν ἐπὶ τῷ τελευταίῳ ποιηματίῳ του, εἰ καὶ τὸ ποιημάτιον τοῦτο ἐδημοσίευσεν ἴσως μόνον περιοδικὸν τι σύγγραμμα εἰς τριακῶσια μόλις τυπούμενον ἀντίτυπα.

Ἐσήμανεν ἡ ὀδοῦν. * * * Ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἕτοιμον. Δισοχόμεθα μικρὰν αἴθουσαν διὰ δερμάτος τῆς Κορδοῦσης κεκαλυμμένην, καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ ἐστιατόριον, οὗ τοὺς τοίχους κοσμεῖ πράσινον βελούδον καὶ μέγιστα κάτοπτρα, τὴν δὲ ὄσοφην ἐνετικὸν τι ἀργυροῦφαντον ὕφασμα.

Ἐμῆθα δεκαπέντε περὶ τὴν τράπεζαν, ὃ οἰκοδεσπότης, ἡ κυρία Δ. . ., φίλη τοῦ ποιητοῦ ὑπὸ τὰς λευκὰς αὐτῆς τρίχας μειδιῶσα, ὃ Κοσ καὶ ἡ κυρία Lockroy, ὃ Vacquerie, ὃ Meurice, ὃ Louis Blanc, ὃ Monselet, ὃ Richard Leselide, ὃ δικηγόρος Lecanu, ὃ Ἀλφόνσος Δωδὲ μετὰ τῆς συζύγου του, ὃ Louis Leroy, ὃ Talmeyr, τέλος οἱ δύο ἀξίεραστοὶ τοῦ Οὐγῶ ἔγγονοι, ἡ Ἰωάννα καὶ ὃ Γεώργιος.

Δεν θά σᾶς εἶπω τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν. Ὁμολογῶ ὅτι ὅταν δεῖπνῶ μετὰ τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐνθυμηθῶ ἕαν ἔφαγα πέρδικα ἢ λαγῶν.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἡ ὁμιλία ἀρχεται ζωηρά. Ὁ Οὐγῶ ἀγαπᾷ ἢ ἀκούῃ τοὺς περὶ αὐτὸν συνδιαλεγόμενους καὶ διηγουμένους καὶ συζητούντας, οὐδὲν δὲ μισεῖ ὅσον τὸ νὰ βλέπῃ ἑαυτὸν περιστοιχιζόμενον ὑπὸ θαυμαστῶν σιγῶντων, ὡσεὶ παρέλκεν αὐτοὺς ὃ σεβασμὸς καὶ ὃ φόβος.

Λυπούμαι μὴ δυνήθεις νὰ στενογραφῆσω τὰ περὶ τὴν τράπεζαν λεχθέντα, θ' ἀφηγηθῶ δὲ ἐν ὀλίγοις τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐγένετο λόγος περὶ τῆς θανατικῆς ποιητῆς, περιττὸν δὲ θεωρῶ ἢ ἀναμνήσω ἐνταῦθα τὴν περὶ ταύτης γνώμην τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ.

Ὁ Vacquerie προτείνει τὴν κατάργησιν τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Ἐπὶ στιγμὴν ἀναφέρεται ὃ Διμίλιος Ζολὰ καὶ ἡ Νανά, ἕνα δὲ μόνον εὐρίσκει ὃ συγγραφεὺς οὗτος ὑπερασπιστὴν τὸν Ἀλφόνσον Δωδὲ. Ὁ διδάσκαλος γελᾷ, λυπούμενος διότι ἡ κατέχουσα τὸν Ζολὰ νοσταλγία τοῦ βορβόρου ἀπει-

λεῖ νὰ ἐξαφανίσῃ ἔξοχον ἱκανότητα. Οὐδὲ λέξιν ἐκφέρει δριμύειαν ἢ πικρὰν κατ' ἀνθρώπου τσακίς ἐξυβρίσαντος αὐτὸν, καθότι ὃ Οὐγῶ εἶναι ἀγαθὸς ὅσον καὶ ἀφελὴς τοὺς τρόπους.

Ὁ Ζολὰ ἀφίσταται κατὰ μέρος, ὃ δὲ διδάσκαλος ἀποστηθίζει στίχους τινὰς τῆς Αἰνεϊάδος καὶ τῶν Γεωργικῶν τοῦ Βιργιλίου.

Ὁ Louis Blanc ἐγείρει ζωηρὰν συζήτησιν ὑπερασπίζων τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ διδάσκαλον Ῥουσσώ, τοῦ ὁποῦ ὃ Οὐγῶ θεωρεῖ πολὺ ἀνώτερον τὸν Βολταῖρον. Ὁ Monselet καταπαύει τὴν συζήτησιν ἐρωτῶν τὸ ὄνομα τῆς μαγειροῦ ὅπως ἐγχαράξῃ αὐτὸ ἐπὶ χαλκοῦ. Ὁ διδάσκαλος μὲ ἐπιτιμᾷ, διότι, προκειμένου περὶ τῆς πτώσεως τῆς Colonne Vendôme, περὶ ὀλίγου ποιοῦμαι τὴν δόξαν τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐρχονται φίλοι τινὲς, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὃ Pelletan, ὃ Arsène Houssaye μετὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ ὃ Κοσ καὶ ἡ κυρία Renan. Περὶ τὰς ἔνδεκα δὲ ἡ κυρία Ἐδμόνδ Ἀδάμ¹ εἰσερχεται ὡς ἀνεμοστρόβιλος λαμπρότατα ἐνδεδυμένη, κάθηται παρὰ τῷ Βίκτωρι Οὐγῶ, ὁμιλεῖ ἐπὶ δέκα λεπτά εὐφυῶς καὶ ἐλλογίμως, αἴφνης δὲ γίνεται ἀφαντος ὡς σβεννύμενον μετέωρον.

Εἰς τὰς 11 1/2 ἀποσυρόμεθα. Ἴδου ἐν ὀλίγαις ψυχραῖς λέξεσιν ὃ σκελετὸς ἐφ' ἑσπερίδος παρὰ τῷ Βίκτωρι Οὐγῶ. Μόνοι οἱ πλησιάζαντες αὐτὸν γινώσκουσι πόσον ὃ μεγαλοφυῆς οὗτος ἀνὴρ, θν εὐθέεις τινὲς ἄνθρωποι προσπαθοῦσι νὰ παραστήσωσιν ὡς στομφώδη τινὰ ἱεροφάντην, εἶναι φίλος ἀπλοῦς καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως, πάππος φιλόστοργος τὴν μεγίστην αἰσθανόμενος εὐδαιμονίαν, δσακίς ἡ Ἰωάννα καὶ ὃ Γεώργιος, οἱ τελευταῖοι ἐπιζῶντες βλαστοὶ τῆς οἰκογενείας του, κάθηται ἐπὶ τῶν γονάτων του.

Δεκέμβριος, 1879.

CARNIOLI.

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΗ

Ἀπὸ τίνος χρόνου ἐπιτείνεται ἐν τῇ Δύσει καὶ μάλιστα ἐν Γαλλίᾳ ἡ προσπάθεια ὅπως συμπληρωθῇ ἡ ἱστορία τῶν μεγάλων τοῦ αἰῶνος ἀνδρῶν διὰ τῆς μελέτης τοῦ ἰδιωτικῷ αὐτῶν βίου καὶ ὑπ' αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας ἐπόψεις. Πλήθος ἱστορικῶν βραχισυλλεκτικῶν καταγίνονται νυχθημερῶν ὅπως ἐξακριβώσωσι τίς ἦτο οὐχὶ ὡς στρατηγὸς ὃ Βοναπάρτης ἢ ὡς μουσικὸς ὃ Ῥοσσίνης, ἀλλὰ κατὰ ποίαν ὥραν ἠγείροντο οὗτοι τὸ πρωῒ, τὸ χρῶμα τῆς κοιτωνικῆς αὐτῶν ἐσθῆτος, τὸν θύσανον τοῦ νυκτικῷ σκούφου καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν σχέσεων αὐτῶν οὐχὶ πρὸς τὰ ξένα κράτη ἢ τὸ φιλόμουσον κοινόν, ἀλλὰ πρὸς

1. Ἡ κυρία Ἐδμόνδ Ἀδάμ, γνωστὴ εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον ὑπὸ τὸ οἰκογενειακὸν αὐτῆς ὄνομα Λαμβέρτ, ἤρξατο πρὸ μικροῦ ἐκδίδουσα τὴν Nouvelle Revue, περιοδικὸν ἀξιολόγητον καταλαβὸν θέσιν ἐν τῷ γαλλικῷ τόπῳ. Σ. Μ.

τὸν θαλαμηπόλον, τὴν σύζυγον, τὸν μάγειρον, τὰ τέκνα καὶ τὸν κουρέα. Τὰ προϊόντα τῆς τοιαύτης ἀνασκαφῆς νομίζομεν ἐνδιαφέροντα τοὺς ἀναγνώστας τῆς «*Εστίας*» μόνον ὡσάντις τύχωσιν ἔχοντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ καλλιτεχνικὴν τινα ἀξίαν. Μεταξὺ τῶν τοιούτων, καὶ ἐν ἐξόχῳ μάλιστα θέσει, πρέπει ἀναντιρρήτως νὰ καταταχθῶσιν αἱ κατωτέρω δύο αὐτογράφοι ἐπιστολαὶ τοῦ Ροσσίνι, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι, ἂν ἔλειπον ἀπ' αὐτοῦ αἱ μουσικαὶ δάφναι, ἔπρεπε καὶ πάλιν νὰ μείνῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὡς τοῦ εὐφρεστάτου τῶν νεωτέρων χρόνων γαστρονόμου.

Ἡ πρώτη τῶν ἐπιστολῶν τούτων ἔχει ὡς κατωτέρω :

«*Μετὰ τὴν ἡδονήν, ἣν μοι προξενεῖ ἡ ἀποχὴ ἀπὸ πάσης ἐργασίας, δὲν γνωρίζω ἄλλην μεγαλύτεραν ἐκείνης ἢν αἰσθάνομαι ὅταν τρώω μετ' ὀρέξεως. Ἡ ὄρεξις εἶναι διὰ τὸν στόμαχον ὅ,τι ὁ ἔρωσ διὰ τὴν καρδίαν. Ὁ στόμαχος εἶναι ὁ ἀρχιμουσικός ὅστις διευθύνει καὶ ἐμψυχώνει τῶν ἡμετέρων παθῶν τὴν ὀρχήστραν. Κενὸς στόμαχος κλαυθμηρίζει ὡς μελαγχολικὸς πλαγιάυλος, ἐνῶ πλήρης ὦν ἀντηχεῖ ὡς ὀλόκληρος ὀρχήστρα μετὰ τῶν χαρμωσύνων αὐτῆς τριγῶνων καὶ κυμβάλων. Ὁ ἔρωσ τότε μεταβάλλεται εἰς πρώτην δξύφωνον ψάλλουσαν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ἡμῶν μονωδίας, αἵτινες κηλοῦσι τὴν ἀκοὴν καὶ ἀναρπάζουσι τὴν καρδίαν. Ὁ ἔρωσ, τὸ φαγητὸν καὶ ἡ χώνευσις εἶναι αἱ τρεῖς πράξεις τοῦ κωμικοῦ μελοδράματος ὅπερ καλοῦμεν ζῶν, διασκεδαζομένην ὡς ὄναρ ἢ ἀφρὸς καμπανίτου οἴνου. Ὁ μὴ ῥοφῶν τὸν ἀφρὸν τοῦτον ἐγκαίρως, ἀλλ' ἀφίπων αὐτὸν νὰ χυθῆ, φαίνεται μοι ἀξίος φρενοκομείου».*

Ἡ δὲ δευτέρα ἐπιστολὴ, γραφεῖσα τὴν ἐπιούσαν τῆς μοναδικῆς ἐπιτυχίας τοῦ «*Κουρέως τῆς Σεβίλλης*», εἶναι ἡ κατωτέρω :

«*Πολὺ μείζονα ἢ εἰς τὸ μελοδράμα μου σπουδαιότητα ἀποδίδω ἐγὼ, πιστεύω δὲ καὶ ὑμεῖς, εἰς τὴν ἐφεύρεσιν νέας τινὸς ἐξαισίας σαλάτας. Ἡ συνταγὴ τῆς νέας μου ἀνακαλύψεως εἶναι ἡ ἐξῆς:*

«*Λάβε ἀρκούσαν ποσότητα ἀγουρολάδου, σινάπεως ἀγγλικοῦ, καλοῦ ἄξου, ζωμὸν λεμονίου, πέπερι καὶ ἄλας· ἀφοῦ δὲ ἀναμίξῃς καὶ ἐφ' ἵκανὴν ὥραν ἀνακινήσῃς ταῦτα πάντα, πρόσθεσον εἰς τὸ μίγμα ὕδα (truffles) λιανοκοπέντα. Ὁ ἔχων σῶας τὰς γευστικὰς δυνάμεις καταλαμβάνεται τρώγων τὸ ἀρτυμα τοῦτο ὑπὸ ἐκστάσεως οὐρανιας. Ὑπὸ τὸ κράτος τοιαύτης μακαριότητος μ' ἐτίμησε προχθὲς ὁ καρδινάλιος ἀντιπρόσωπος τοῦ Πάπα διὰ τῆς ἀποστολικῆς αὐτοῦ εὐλογίας. Τὸ ὕδρον εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν βολθῶν, πρὸς μόνην τὴν μουσικὴν τοῦ Μοζάρτου δυνάμενος νὰ συγκριθῆ, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων ἔχων κοινὸν μετ' αὐτῆς, ὅτι ὅσον περισσό-*

τερον τρώγομεν ὕδα ἢ ὅσον συχνότερον ἀκούομεν τὸν *Δὸρ Ζουὰν* κατὰ τοσοῦτον ἡ ὄρεξις ἡμῶν αὐξάνει».

E. P.

ΕΟΡΘΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΝ ΓΕΝΕΥΗΙ

Τὴν 11^{ην} Δεκεμβρίου οἱ Γενεοὶ ἐπανηγύρισαν τὴν ἐπέτειον ἡμέραν μεγάλης νίκης, ἣν ὑπὸ τὸ ὄνομα *Journée de l' Escalade* εορτάζουσι μετὰ μεγάλης ζωηρότητος κατ' ἔτος. Πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἡμερῶν ἑκτακτος κινήσις παρετηρεῖτο εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ ποικίλαι προτομομασίαι ἐγίνοντο διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἡμέραν, καθ' ἣν ἔθος ὑπάρχει νὰ δίδωνται χοροὶ, γεύματα, διασκεδάσεις, καθὸσον μάλιστα εἶνε καὶ ἡ μόνη ἡμέρα τοῦ ἔτους, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νὰ περιφέρωνται εἰς τὰς ὁδοὺς προσωπιδοφόροι. Τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα ἐκοσμούντο διὰ ποικίλων ἐνδυμασιῶν, εἰς δὲ τὰ ζαχαροπλαστεία ἔβλεπέ τις περιέργα πλακούντια ἔχοντα σχῆμα λέβητος. Ἡ ποικίλη αὕτη ἐκθεσις καὶ ἡ ἑκτακτος ἐπίσης κινήσις εἰς τὴν φιλήσυχον αὐτὴν πόλιν, ἐν ἣ τὰ πάντα βαίνουσι μεμετρημένως καὶ κατὰ τὸν μονότονον ῥυθμὸν τῶν ὠρολογίων, εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν ὁποίων οἱ Γενεοὶ ἔχουσι, ὡς γνωστόν, ἔξοχον ὁμολογουμένως ἐπιδεξιότητα, δὲν δύνανται εἰρῆ νὰ κινήσωσι τὴν περιέργειαν παντὸς ξένου ἐπιθυμοῦντος νὰ μάθῃ πρὸς τί τὸ ἑκτακτον τῆς ἡμέρας ταύτης. Ἐκαστον ἔθνος περιέχει ἐν τῇ ἱστορίᾳ αὐτοῦ ἡρωικὴν τινα σελίδα, ἣν μετ' εὐλαβείας οἱ πατέρες διδάσκουσι εἰς τὰ τέκνα των, πολλάκις δὲ καὶ ἔθνη κατέχοντα δευτερεύουσαν γεωγραφικὴν θέσιν, δύνανται οὐχ ἦττον νὰ παρουσιάσωσι πολλὰ προπατορικὰ ἀνδραγαθήματα, ἅτινα ἐκπλήσσοντα τὴν διανοίαν καὶ τὴν φαντασίαν ἐνθαρρύνουσιν εἰς τὴν ἀνδρείαν τὴν νεωτέραν γενεάν. Εἶνε ὅθεν ἐπόμενον μετὰ περιεργείας νὰ ἐρωτήσῃ τις ποῖον τὸ ἀνδραγαθὴμα αὐτὸ τῶν μεγαθύμων προπατόρων τῶν Γενεῶν, ὅπερ ἐξαιρετικῶς μετὰ τῆς αὐτῆς πομπῆς κατ' ἔτος εορτάζεται. Ἰδοὺ δὲ τί λέγει ἡ ἱστορία: Κατὰ τὸ ἔτος 1602 Σαβογιάρδοι ἠθέλησαν νὰ εἰσελθῶσιν ἐν καιρῷ νυκτὸς καὶ βαθεῖος σκότους εἰς τὴν πόλιν, ὅπως ἀλώσωσι τὴν Γενεύην, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ μικροῦ τείχους, ἔχοντος μίαν μόνην πύλην, ἣν πάντοτε δύο φύλακες ἐφρούρου. Οἱ ἐχθροὶ, ἢ μᾶλλον ὁ ἐχθρὸς, καθότι ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων ἐπαρουσιάσθη, ἐπλησίασε, καὶ ἠτομαζέτο εἰς ἀναρρίχῃν τοῦ τείχους, ὅτε ὁ Θεὸς παρ' ἐλπίδα ἔσωσε τὴν πόλιν ἐκ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ κινδύνου διὰ τοῦ ἐξῆς τρόπου. Πλησίον τῆς πόλεως ἐπὶ τινος προχώματος κατ' ἴσκει γυνὴ τις, διότι καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, καθὼς πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἀκόμη καλεῖται τὰ ἀνδραγαθήματα, ὑποκρύπτεται σιὰ τις τοῦ ὠραίου φύλου. Ἡ γυνὴ αὕτη, ἔχουσα ἀνδρικὸν